

Братислав Петковић, редитељ и драмски писац, још увек министар културе у Влади Републике Србије, постао је мета напада, критике, па затим пљувања и упљувавања господе уметника, новинара и оних представника такозване „друге Србије“, субјеката који штите Србију од ње саме, посматрајући свој народ, његову какву-такву државу, његову духовност, традицију и културу очима империјалних стратега, који разарају независне државе на свих пет континената, а њихове народе – чистећи их од свега личног, духовног и националног – своде на јевтину радну снагу, клониране произвођаче и потрошаче, што бауљају по „шопинг моловима“, пунећи славодобитно своје „потрошачке корпе“ генетски модификованим прехранбеним ђубретом.

Представници те, такозване „друге Србије“ посматрају, дакле, свој народ са једном врстом занимљивог „педагошког“ презира – надахнути духом својих покровитеља, чији је политички маркетинг послао у свет слику Срба као геноцидног, прљавог, злог и дивљег народа, који ће још дуго морати да се, клечећи, извињава лево и десно, јер је он искључиви кривац за незамисливе злочине што су се пре две деценије десили у нашем делу Европе.

Као што у овој земљи има пет посто богатих и деведесетпет посто сиромашних – транзициона криминогена псеудоелита и остатак пучанства, осуђен на реалне „резултате“ националне економије – тако и у култури имамо шачицу псеудоелите добро плаћених и преплаћених гласноговорника мондијалистичке пошасте и остатак простора резервисан за бљутаве ТВ серије, гнусне „ријалити“ програме и патогени, синтетички „турбо-фолк“, што, све заједно, комплементарно делује у правцу дебилизације пучанства и поништавања аутохтоних културних вредности овога тла. За све остале, који би хтели и могли да проговоре другачијим гласом – једноставно нема места на пренапученој, демократској сцени.

Нови министар једва да је и започео свој мандат, после деценијске владавине „другосрбијанаца“, а они су већ почели да пуштају своје, увек приправне, отровне жаоке – јер нису навикли да свој демократски монопол деле са било ким, најмање са оним будалама што, у двадесет и првом веку, још увек држе до своје националне свести и до интегритета свог националног духа и културе. И тај се министар, молим вас, усудио да јавно, макар и у контексту културе, изговори реч „национално“ – очигледно недовољно свестан, или довољно дрзак да употреби тај мрски, превазиђени, цензурисани израз.

Појава Братислава Петковића на политичко – културној сцени изазвала је, дакле, код „другосрбијанаца“ читу нервозу и неспокојство, због основане сумње да би нови министар могао макар да отшкрине врата онима који се не стиде што припадају „прљавом, злом, инфериорном, недотупавном и геноцидном народу“ и који не би хтели да праве филмове у којима су Срби само дебилни кољачи, нити позоришне представе са

бурадима крви и повраћањцима, што треба да представљају легитимацију српске историје. И тако даље...

И што ново министарство наступа са више толеранције и опрезног компромиса, мондијалистичка културна „елита“ – тумачећи то као слабост – насрће са све жешћим секташким етикетирањем, поспрдним ниподаштавањем и безобразном дискредитацијом, очекујући притом, „с правом“, финансијска средства за даље ружење, куђење и понижавање властитог народа и властите државе – што, разуме се, не би прошло ни у једној озбиљнијој држави, поготово код њихових мондијалистичких ментора, који итекако штите своје националне вредности.

Не постоје, међутим, две Србије. Постоји само једна Србија и постоје њени пријатељи и њени непријатељи. Непријатеље, као и увек, можемо поделити на спољашње и унутрашње. Ко су спољашњи знамо исувише добро. Унутрашњи се деле на плаћенике и ентузијасте; на интелигентне цинике и приглупе евроидеалисте. Оно што им је заједничко, то је фасцинантна (демократска) мржња према свему што је национално и према свима који се усуђују да заступају било физички, било духовни интегритет своје земље. (Не знам да ли смем да кажем „отаџбине“ – могу ме прогласити за патетичног диносауруса или, можда, за фашизоидног зликовца.)

Ми, јамачно, не можемо живети као миш у флаши – изван глобалних токова, ма колико били свесни да су ти токови трансверзале империјалне експанзије. То је датост на коју не можемо да утичемо. Можемо ли, ипак, да утичемо на себе саме – како бисмо у тој занимљивој и опакој игри били, ипак, глумци, а не само марионете.

П.С: Био сам недавно у прилици да разговарам са давнашњом пријатељицом, сада челницом једне од овде дејствујућих невладиних организација. Патриотизам је ствар домаћег васпитања, рекао сам јој.

У Београду, 9. авг. 2013.

Миладин Шеварлић, председник Удружења драмских писаца Србије